

Bäste besökare!

Ibland kan publiken eftersöka en viss form av förståelse eller vara nyfiken på konstnärens tankar om sitt arbete och därför bad Bengt Olof Johansson som är chef här på museet att jag skulle skriva något som kunde fungera som en slags nyckel till verket. Om du gillar att först själv betrakta och tänka så låt bli att läsa texten, alla tolkningar och användningar av verket är rätt.

Med vänlig hälsning

Johanna Gustafsson Fürst, konstnär

Det här verket heter *Seedbed* och är det andra *Seedbed* jag gjort, i höst kommer en tredje variant visas i Uppsala. Titeln *Seedbed* är tagen från konstnären Vito Acconcis *Seedbed* från 1972. Vito Acconcis verk skapar ett komplicerat system av hierarkier och roller i relationen mellan verket, rummet och besökarna vilket varit utgångspunkten även för mitt arbete.

Mina *Seedbeds* är verk som byggs om utifrån vilken slags konstinstitution de visas på. Det första *Seedbed* visades på Konstmässan Market i Stockholm 2010. I mässituationen manifesteras makt och kapital genom hur mycket golv och väggyta ett galleri har hyrt och hur stor del av golvet eller väggen en konstnärs verk får ta. Om en konstnär eller gallerist får mycket plats är det på bekostnad av någon annan. En struktur som påminner om mänskliga villkor där boendet är den form där social position tydligast manifesteras. I det första *Seedbed* ville jag använda de förutsättningarna och göra ett verk som tog så mycket plats som möjligt men som inte tog något av någon annan. Jag var även upptagen av att just slösa på de dyrbara ytorna genom att skapa tomma utrymmen. Genom att höja upp ett parkett golv nästan lika stort som montern skapades ett tomt utrymme under golvet. På golvet satte jag en vägg i vinkel ut från de befintliga väggarna som var vitmålad och mycket sliten som en slags distanseringseffekt och för att låta monterväggarna komma i bättre dager. Besökare i montern fick gå upp på skulpturen och hamnade därför i en ny position där de stod 60 cm över de andra besökarna på mässan.

I denna *Seedbed* har jag ändrat material och uttryck så att det relaterat till betydelsen av att inneha ett visst antal kvadratmeter rum. Som Stockholmare är samtalet om kvadratmeterpris och antal kvadratmeter ett hett ämne. Din position i samhället manifesteras i hur många du har tillskansat dig och var de ligger. Därför är väggen som står på scenen en del av ett parkettgolv. En annan detalj är att jag valde att sätta ett material på baksidan av väggen som finns överallt i inredningen här på museet. Verket är som ett slags tillbyggt rum i Kalmar konstmuseum. Betongtrappan i mitten av huset skruvar sig upp och verkets trappor skruvar vidare i samma motsols riktning. Verket är för mig en blandning mellan en möbel, en scen, en arkitektur och en skulptur. Du kan bruka den på olika sätt, gå runt den, upp på den eller bara sätta dig som publik och betrakta den. Stolarna är en del av verket. Du kan sitta nära och titta på en bild av ett parkettgolv eller sitta en bit ifrån och se hela spektaklet.

Jag tycker om att tänka på konst som något man brukar eller använder istället för att enbart passivt betrakta. Att vara människa i ett samhälle innebär att inta olika positioner i tillvaron. Stå i centrum på en scen, vara i något eller utanför något, agera eller betrakta. Förstå eller inte förstå. Kanske är verket en struktur som visar på dessa positioner som tillvaron består av.